

gets grundlovmæssige Stilling til Finantslovens Behandling, have fundet saa rigelig, varm og kraftig Understøttelse fra flere Sider her i Thinget, og ligeledes, at den Opfordring, jeg tillod mig at stille til de øvrige Medlemmer af Landstinget, til at fremkomme med Ændringsforslag ved saadanne Punkter, ved hvilke det kunde ansees for hensigtsmæssigt at fremsætte saadanne, har fundet saa rigelig Gjenklang, idet der er fremkommet langt flere Ændringsforslag, end jeg havde ventet, og det endog saa fra en Side, hvorfra jeg ikke turde haabe, at de vilde fremkomme. Jeg tillod mig ved den foregaaende Behandling at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, at den Vej, vi i den senere Tid vare komne ind paa med Hensyn til Finantslovens Behandling i Landstinget, var meget betænkelig; jeg troer, vi ere paa Veie til, at Landstinget selv opgiver den Indflydelse, som tilkommer det paa Sagens Behandling, ligesom jeg troer, at der ikke udenfor denne Sal er taget det tilstrækkelige Hensyn til denne Stilling. Det er naturligtvis ikke min Mening at paastaae, og det er ogsaa langt fra min Tanke, at Nogen forsættelig skulde ville svække Landstingets Indflydelse med Hensyn til Finantslovens Behandling; altsaa har jeg heller ikke denne Tanke om det andet Thing; det er overhovedet ikke min Bane at tillægge dem, som have en anden Mening om en Sag end jeg, slette Motiver; hos de Personer, hos hvem en saadan Tankegang er naturlig, er den efter min Mening et usvigeligt Tegn paa moralsk Raahed (Lehmann: Hør! Hør!), en moralsk Raahed, som jeg troer, jeg tør sige mig fri for. Hvor jeg finder en saadan moralsk Raahed, vilker den frastødende og modbydelig paa mig (Lehmann: Ja!). Jeg troer imidlertid, at Landstinget ikke kan sige sig ganske frit for at Andeel i den Tilstedeværelse, som jeg troer, det har været Gjenstand for. Det vilde naturligvis ikke kunne nytte Noget, at Thingets Berettigelse til at tage Deel, og væsentlig Deel i Finantslovens Behandling var erkjendt fra alle Sider,

hvis der ikke levedes Landstinget Tid til at gjøre denne Rettighed gjældende, og, som jeg tillod mig at bemærke, ere vi paa den Vej, paa hvilken vi efter en nedadgaaende Progression glide hen, nærved at ende med ingen Tid at faae. Naar jeg yttrede, at det var rimeligt, at Landstingets Møder vilde sluttes i Midten af næste Uge, havde jeg, hvad der ligger i selve Ordene, naturligtvis intet Officielt at støtte min Formodning til — det eneste officielle Actstykke, jeg havde at begrunde min Formodning paa, skulde da være Almanacken — men efter de Erfaringer, jeg har gjort i tidligere Samlinger, troede jeg ikke at kunne gjøre Regning paa, at Landstinget vilde blive sammen i længere Tid. Nu er det forekommet mig, at den Tid, der er levet Landstinget til denne Sags Behandling, var i det Hele taget for kort. Jeg har dermed ingenlunde villet fremsøre nogen Anke imod denne Sags Behandling i det andet Thing; jeg troer, ligesom den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig), at Folkethinget har anvendt al Iver for at fremme Sagen. Naar Folkethinget ikke desto mindre til Finantslovens Behandling, saaledes som den høitærede Landstingsmand gjorde opmærksom paa, har anvendt al den Tid, hvori det overhovedet er indrømmet Rigsdagen som en Ret at være samlet, maa der jo ligge en Feil et eller andet Sted. Hvorledes denne Feil kunde rettes, skal jeg ikke indlade mig paa at undersøge, men i alt Fald maa jeg, da jeg i alt Dyrigt er fuldkommen enig med, hvad den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig) har anført, dog gjøre en Indskrænkning, et Forbehold med Hensyn til den Udvei, han ansøgte, nemlig et toaarigt Budget. Det er en Tanke, som jeg ikke kan gjøre mig fortrolig med. Jeg troer, at det med Hensyn til en sund og rolig Udvikling af det constitutionelle Liv er meget vigtigt, at Rigsdagen kommer sammen hvert Aar; og 2 eller 3 Maaneder hvert Aar har for mig en ganske anden Betydning end 4 eller 6 Maaneder hvert andet Aar.